

Halvmånsformade ärr

Något osynligt trycker mot mitt bröst. Jag vänder mitt ansikte mot fläkten, blundar åt den kalla luften. Det är inte så varmt längre. Dagen har börjat sjunka in i natten.

Mamma talar lugnt med husets fru. Frun har en sovande son i sina armar. Bredvid henne sitter hennes svägerska tyst.

Jag pressar min hand mot mitt bröst, känner det röra på sig när jag drar in och släpper ut luft. Erbils värme gör det svårt att andas ibland, speciellt med tanke på hur jag är van vid Sveriges klimat. Men här och nu är det inte så varmt.

Det måste finnas en annan anledning till att jag känner smärta i bröstet.

”Vad gör vi om de kommer?” undrar frun.

Det börjar bli kallt framför fläkten. Jag gnuggar handen över min nakna arm.

”Jag tror inte de gör något åt små pojkar och äldre kvinnor som du”, svarar mamma.

Hennes försök till ett lugnande leende är inte alls övertygande.

”Min svägerska då?” säger frun. ”Hon har *två* döttrar.”

Min hand stannar, och jag greppar hårt tag om min arm. Jag biter ihop, och tvingar mitt bröst att röra på sig så att luft kan komma och gå.

Döttrar.

Min mamma har alltid sagt att man ska vara stolt över det man är. Kvinna, muslim, svensk, nörd... Allt det jag är. Hon säger att man aldrig ska önska att vara något annat.

Man kan vara hur stolt som helst, men det är nog inte någon kvinna som inte önskar att hon var man när ISIS attackerar landet man är i.

Några av mina släktingar kom till Erbil från Europa för att fira Eid med sina kusiner, precis som oss. Min syssling, som alltid varit intresserad av politik, sa att han var glad att han kom nu. Nu är det intressant. Jag tror inte jag träffat någon som tycker samma sak, men jag förstår vad han menar.

Han är i Erbil, en del av Irak som är välskyddad av kudriska soldater och Amerikanska vapen. Han har ett EU pass och kan enkelt lämna landet och åka hem. Han är man. När jag frågade vad som var det värsta som kunde hända honom, så var allt han kunde tänka på att han skulle behöva växa ut ett skägg. Eller att han skulle bli skjuten.

Han kan alltså njuta av hur intressant det är att vara i mitten av en politisk konflikt. Han behöver inte vara lika rädd som de flesta andra.

”Vad ska min svägerska göra om de kommer?” säger frun. ”Hur ska hon kunna överleva om...” Hon avslutar inte meningen. Alla vet vad hon menar.

Vet ni vad vissa flickor säger? Det värsta som kan hända en kille när soldaterna kommer är att han dör. För en flicka, så är en snabb död det bästa som kan hända. Att bli lämnad ifred är inte ens ett val.

Jag gräver mina naglar in i skinnet på min arm. Smärtan i min arm distraherar mig lite från smärtan i bröstet.

Alla mina släktingar har tjejer i tonåren. Jag är en tonårstjej.

Vad är det värsta som kan hända en tonårstjej?

Grupp våldtäkt och sedan bli skjuten? Tvingas gifta sig med en soldat, bli våldtagen av honom för resten av sitt liv, och ge honom barn? Tvingas in i sex slaveri?

Det är svårt att välja.

”Vi har tänkt om vi kanske ska gömma dem”, fortsätter frun. Hon sätter en hand på sin svägerskas arm. ”Men hur skulle det gå? Soldaterna kommer hitta dem till slut ändå, om de söker igenom huset.”

Det här är ingen action film, trots allt. Det finns inga hemliga rum eller vrår att gömma sig i under flera timmar. Soldaterna skulle komma, och leta, och hitta, och vara arga, och...

Jag känner något blött på armen, och inser att mina naglar har brutit igenom skinnet. Jag ställer mig sakta upp, täcker såret med min hand.

”Jag ska gå och ta ett glas vatten”, säger jag lugnt, när jag egentligen vill skrika tills lungorna spricker.

Jag tvättar såret i köket. Det är inte djupt alls, och slutar genast blöda. Ingen kommer ens märka det. Efteråt tar jag lite vatten från kylan, och hoppas att det ska hjälpa med smärtan i bröstet. Vattnet smakar plast, med det är åtminstone kallt.

Medan jag dricker kommer svägerskans unga dotter in. Hon gnuggar sig i ögonen, trött, och verkar inte ens se mig när hon tar lite vatten för sig själv. Hon kan inte vara äldre än tolv. Jag lutar mig mot matbordet, tittar runt i köket. Stekpannor, ren disk, frukt i skålar, ett väldigt vanligt kök.

Om en kvinna tar hand om köket, så tar köket hand om kvinnan, sade min mormor en gång när jag var liten. Hon höll på att laga mat med mig som assistent, och jag hade gett henne myr gift istället för salt av misstag. Vet du vart allt ligger och hur det ser ut, kan du göra vilken sorts måltid du vill. En måltid för värme och skratt, eller en måltid för evig sömn. Sedan hade hon själv gått och hämtat pepparn, och lämnat tillbaka myrgiftet.

Jag förstod inte riktigt vad hon menade då, men i köket i Erbil förstår jag helt. Ett kök kan vara ett vapen, om man känner det väl nog. Mat kan förgiftas, det finns vassa knivar överallt, och vätskor kan värmas över spisen tills dem bränner skinnet av en. Någon har lämnat oljan framme, och jag kan bara tänka mig vilken skada man skulle kunna åstadkomma genom att koka upp det och sedan dumpa det över någons huvud.

Skulle jag dö om jag gjorde det mot en soldat? Förmodligen. Men jag skulle åtminstone dö kämpande, och jag skulle kanske skydde en annan kvinna genom att skada en soldat. Dessutom så dör jag hellre än blir våldtagen.

Den lilla flickan har ännu inte märkt mig, och hon är på väg ut ur köket igen. Jag öppnar munnen för att förklara det min mormor lärde mig, men inser att jag inte vet hur. Den här

flickan, liksom sin mamma, kan bara prata kurdiska. Jag lärde mig aldrig kurdiska, bara arabiska.

Dessutom verkar det dumt att skrämma upp henne. Jag känner inte henne eller hennes familj egentligen; vi är bara i det här huset för att min pappa en gång kände fruns man. De är inga vänner eller släktingar, och jag vet inte hur de skulle reagera på det jag har att säga. Flickan vet kanske inte ens att soldaterna är så nära. Jag visste inte förrän igår, eftersom ingen ville skrämma mig.

Flickan går iväg utan att vi utväxlar ett enda ord, och jag går tillbaka till min mamma.

När vi åker hem till våra släktingars hus, där vi bor under vår resa, lägger jag mig ner på en madrass och låtsas sova. Jag är inte trött, men att röra på mig och prata tar andan ur mig, och jag har redan ont i bröstet.

Mina föräldrar är stressade nästa dag. De är rädda. Vårt flyg är inte förens om två dagar, men de packar redan. Amerika har börjat bomba ISIS och många flyg har blivit inställda. Tänk om vårat blir det också?

Måste vi åka till Iran då, och ta flyg därifrån? Eller kanske Turkiet?

Det finns en väg ut ur landet, som tar två timmar, men ISIS är nära den vägen. Det finns en annan väg som tar åtta timmar, men tänk om något händer på vägen? Vad är säkrast? Vad är det bästa valet?

Jag sitter tyst vid bordet medan mina föräldrar pratar. Jag vet ingenting. Ingen berättar något om jag frågar, så jag prövar att vara tyst och låtsas att jag inte är där.

”Vi skickar bara barnen”, säger mamma till pappa. ”Om vårt flyg blir inställt, och det är fullt på andra, behöver inte du och jag åka. Vi behöver bara skicka barnen. Vi är gamla och gifta, men tonårspojkar vill de ha som soldater och tonårsflickor...” Hon slutar prata. Hennes röst darrar. Pappa är grön i ansiktet, redo att spy när som helst nu.

Mina naglar borrar ner i mina ben. Jag låtsas att jag tittar på TV när mina föräldrar ser åt mitt håll. De vet att jag inte förstår språket de talar på Tv:n, men mina föräldrar låter mig låtsas.

Vårt flyg blir inte inställt. Vi åker till flygplatsen tidigt och sätter oss och väntar. Överallt sover folk på golven och stolarna. De har väntat på sina flyg i flera dagar, eller hoppas komma på ett nytt flyg efter att deras blivit inställt.

När vi först åkte till Erbil hatade jag vårt flygföretag. Deras flygplan var små och smutsiga och luktade unket. Jag hade varit rädd att vårt plan skulle falla ner efter tjugo minuter i luften. Nu älskar jag flygföretaget. De bryr sig inte om att det fanns en risk att bli bombad, de vill ha pengarna för biljetterna.

Men flyget är försenat. Flera timmar försenat. Min lillebror somnar på en stol efter en timme, medan mamma och pappa inte verkar kunna sätta sig ner. De går runt och runt i vår gate, viskar med andra vuxna. Min storebrors ben hoppar upp och ner medan han stirrar på skärmen och väntar på nyheter om flyget. Det är spant i vår gate. Tänk om flyget inte kommer? Tänk om vi är fast här?

Jag kramar om mig själv, och mina naglar gräver ner i mina armar. Framför mig snyftar en av mina tonåriga släktingar tyst. Hon är liksom jag europeisk, och hade varit på besök hos samma familj som oss.

Jag pressar min stortå mot hennes ben för att få hennes uppmärksamhet. ”Jag tror att jag har ätit tillräcklig mycket dolma för en livstid på den här resan”, säger jag, och försöker ge ett skämtsamt leende. ”Jag är nästan en dolma själv.” Min släkting stirrar tyst på mig med tårfyllda ögon. ”Dolma är ju kött omringade av grönsaker”, förklarar jag när jag inte får någon respons. ”Och eftersom jag nu är fylld av dolma kött, så omringar jag dolman, så jag är...” Jag tystar mig själv när jag inser att jag låter som en idiot. Min släkting ger mig ett leende fyllt av medlidande. Jag tittar bort och kramar om mig själv ännu hårdare.

Till slut kommer flyget, och jag känner alla människor i gaten andas ut. Mina naglar drar sig ur mitt skinn, och jag gnuggar handflatan över mina armar. Sakta men säkert går vi alla på flyget, och vi åker upp i luften.

Jag har varit spänd som en pilbåge i flera dagar, men nu kan jag äntligen känna spänningen lämna mig. Jag slappnar av, och smärtan lyfter från mitt bröst. Vem bryr sig om vi blir bombade i luften? Vi är borta från soldaterna.

Min släkting sitter bredvid mig i flyget, och hennes snyftningar blir högre när vi åker upp i luften.

”Vad är det?” frågar jag.

”De är kvar”, snyftar hon. ”Vår familj och våra vänner.” Hon är förmodligen närmare de som bor i Erbil än jag är, och saknar dem. Antingen det, eller så är jag bara en självisk människa.

Jag bryr mig inte om det i vilket fall som helst. Just nu är jag bara avslappnad och smärtfri. Jag kan börja oro mig igen efter att jag fått andas in frisk, säker luft i Sverige, och fått sova i min egen säng.

När vi kommer hem går jag till mitt rum och klär av mig reskläderna. Jag blickar mig själv i spegeln medan jag är på väg till min säng, och stannar direkt på grund av det jag ser. Jag har klarat mig från ISIS och Irak utan en våldsam upplevelse eller skada.

Men mina armar och ben är täckta av halvmånsformade ärr där mina egna naglar grävt sig ner.